

Békési Gyula
(1924. Újfehértó - 2003. Budapest)

Nyolcgyermekes család első gyermekeként született Újfehértón 1924. november 10-én. A helyi református elemi iskolában kezdte tanulmányait. Kiváló képességekkel és jó előmenetellel rendelkezett. Ebben az időben fordult érdeklődése először az irodalom, a költészet felé.

Első verseit is ekkortájt fabrikálta, melyeket Szabó Béla református lelkésznek mutatott meg. A köztisztelőnek örvendő tiszteletes úr a versírás folytatására buzdította. 1961-ben a Húsvéti sorok című versét Szabó Bélának ajánlotta. Még gyermekfővel kitanulta a villanszerelő szakmát. Szakmunkásként előbb Nyíregyházán, Salgótarjánban majd Érsekvadkerten, végül 1957-től Budapesten dolgozott. Írógépe nem lévén, kézzel írta verseit, melyre csak este és hétvégén volt lehetősége. 1960-tól szabadfoglalkozású író lett, ideje nagy részét az alkotó munkára fordította. 1965-ben jelent meg első kötete a *Hazatalálni* című versgyűjtemény, mely odafigyelést és sikert hozott számára. Sorra láttak napvilágot verseskötetei, melyekben kivétel nélkül megtalálhatók a szülőföld, az újfehértói emlékekről szóló költeményei is, pl. a *Nyár Újfehértón* című verse. A nyírségi táj, Újfehértó szerelmese.

2002-ben látott napvilágot utolsó kötete *Égi tárnák felé* címmel.

A magyar irodalmi életben rendhagyónak számító múltja, markáns egyénisége és lírájának átszellemültsége kiemelték őt a hagyományos népiesség, vagy a munkásköltők ismert típusainak sorából. Önálló helyet vívott ki magának a kortárs költészetben. Az utolsó autodidakta költő. Élethivatása az írás volt, igazságkereső, markáns egyéniség. Színes és változatos versvilágában idézte meg a természet képeit, törvényeit.

Munkásságáért 1973-ban SZOT-díjat, 1981-ben Nívó-díjat kapott. Nagy Lajos-díjjal 1991-ben és József Attila-díjjal 1992-ben jutalmazták.

Kitüntetései: A Szépirodalmi Kiadó Nívódíja 1981, Munka Érdemrend ezüst fokozata 1984.